

Lumina in viata voastra

**Foaie Parohială editată de Parohia Romano-Catolică Orșova
cu sprijinul părintelui paroh Pr. Dr. Davor LUCACELA**

Nr. 22/2021 din 30.05.2021

Din cuprins:

**Misiune obligatorie
Solemnitatea Sfintei Treimi
pag. 3**

**GESTURI, CUVINTE ȘI SIMBOLURI
ÎN SFÂNTA LITURGHIE
pag. 3**

**În fiecare zi ne reînnoiești, Domne!
pag. 5**

**Cel mai prețios oaspete
pag. 7**

În Sfânta Treime există o comuniune și o distincție care depășesc posibilitățile cuvântului și înțelegerii. - [Sfântul Grigorie de Nyssa](#)

Misiune obligatorie *Solemnitatea Sfintei Treimi – ciclul B*

Atrageți-mi ucenici din toate popoarele

Domnul Cel Înviat i-a invitat pe ucenicii săi la o întâlnire în Galilea. Acum cu trei ani în urmă aici a început totul, aici l-au cunoscut. Astăzi vin din nou la el. După toate acelea, pe care le-au trăit de atunci, ucenicii simt, că se întoarce la ei cineva, care este mai mult decât un Învățător înțelept și drept. I se închină, ca la Domnul desăvârșit Dar sunt aici și unii, care **au dubii**.

Ce poziție ai tu față de Domnul tău? Te închini lui, sau și tu ai dubii? Cine persistă în dubii? Tocmai acela, cărui îi este greu să se închine maiestății, care le depășește pe toate și cel care ezită să recunoască lui Isus dreptul să apară așa cum el singur crede de cuviință. Au dubii aceia, care pentru apropierea și un contact des cu el uneori au uitat, că Isus nu este doar frate și prieten, ci înainte de toate **însuși Dumnezeu**. Pentru ce ți-ar fi de folos dacă ți-ar fi doar un bun prieten, poate știe să vindece bolile și să alunge duhurile rele? Ai nevoie de ceva mai mult, chiar dacă nu te-a lovit boala. Ai nevoie de el, înainte de toate ca de **Răscumpărător**. În aceste rol însă poate apărea doar desăvârșitul Dumnezeu și el are dreptul să ceară, să i te închini smerit și să *respecti tot, ce el îți poruncește*.

Primește-l deci pe Isus așa cum este el, și nu numai în imaginea, care ți-ar plăcea cel mai mult. Dubiile vin atunci, când imaginea ta despre Domnul, pe care ți-ai adaptat-o conform imaginației tale, ajunge în contradicție cu Isus cel autentic. S-ar putea să ți se întâmple, ca în timpul creației imaginii tale deformată să te bazezi mai mult pe unele dintre cuvintele sale. Poți să te orientezi unilateral asupra faptului, că este tolerant față de păcătoși, și în acest timp să uiți, că nu suportă păcatul. Toleranța sa are o condiție foarte serioasă: *Du-te și nu mi păcătu!*¹ Nu poți să te bazezi pe cuvintele sale: *V-am numit prieten²*, dacă nu conștientizezi avertizările sale: *Cine se uită înapoi, nu este*

*demn pentru împărăția lui Dumnezeu*³. Din ansamblul cuvintelor unui Domn atât de binevoitor face parte și imaginea avertizore: *Iar pe dușmanii mei, care nu au voie ca eu să domnesc peste ei, aduceți-i aici și ucideți-i în fața mea.*⁴ Nu închide ochii în fața acestei realități. Doar numără-ți, de câte ori Isus a enunțat acel *Vai vouă!* A stăruii în dubii, dacă vei primi de la Domnul și ceea, ce nu-ți place, înseamnă a șovăi chibzuit într-un mod periculos între Isus și tine. Dacă nu i te închini ca unui Dumnezeu desăvârșit, înseamnă, că în unele lucruri, mai departe dai prioritate ție însuși.

De aceea, închină-te Aceluia, unicul care poate proclama: *Îmi este dată toată puterea în cer și pe pământ*. Cine altul are o asemenea desăvârșire, dacă nu însuși Dumnezeu.

De ce Isus consideră ca necesar tocmai acum să-și sublinieze maiestatea sa divină? Pentru că dorește să facă cunoscut lucrul celei mai obligatorii și importante seriozități. Este vorba despre viitorul împărăției lui Dumnezeu aici pe pământ. Ca Dumnezeu și Domn încredințează propagarea lui **pe fiecare, care a crezut în el**. Este interesat de faptul, ca tot, ceea ce anunță acum, să fie acceptat cu deplină seriozitate în așa fel, cum el însuși o gândește, și în nici un fel în modul, în care în confortul său și-o explică și și-o adaptează fiecare în felul său.

Isus, ca și **testamentul său** exprimă cerința, ca **tuturor oamenilor** să li se vestească Vestea lui Cea Bună. Să mergi la fiecare om, să-l înveți și să-l botezi – aceasta nu este lipsă de respect pentru ceea ce a trăit și a declarat.

Cu tot respectul, ba chiar și a posibilităților, că poți în mod chibzuit să te alimentezi cu învățătură, din bogăția obiceiurilor și a culturii sale, trebuie să-i transferi doar unicul și desăvârșitul respect pentru cel mai înalt și personal Dumnezeu, pe care nu am primit-o de la nimeni, altul decât de la însuși Isus, așa cum ne-a dezvăluit-o în plinătate și fără vre-un merit de-al nostru. Nu este deci suficient să trăim cu toții în pace și înțelegere. Aceasta

¹ In 8,11

² In 15,15

³ Lc 9,62

⁴ Lc 19,27

este doar presupunere, cum să **primim răspunderea pentru evanghelizarea lor**. Isus a răscumpărat pe toți oamenii prin preasfântul său sânge și vrea, ca toți să devină *copii ai lui Dumnezeu, pentru a putea spune: Abba, Tată!* Este dreptul lor incontestabil; și tot la fel o misiune incontestabilă este să ne străduim, pentru a *primi botezul și să respecte tot, ca Domnul a poruncit*.

Fii conștient de faptul, că și tu ai primit harul botezului datorită acestei obligații de evanghelizare generală. Apa de botez ți-o toarnă pe capul tău o mână umană, dar nu o face în numele său, nici în numele cosmosului divinizat sau a unui Absolut abstract, ci în numele unicului **Dumnezeu Tatăl, Fiului și a Duhului Sfânt**. Aceasta este comunitate cea mai sfântă a persoanelor dumnezeiești, care te-au primit astfel la participarea la viața lor dumnezeiască. *Întreabă timpurile străvechi, dacă vreo dată s-a mai întâmplat ceva atât de mare atât de asemănător*. Ce altceva ar putea să fie însă această viață acceptată a lui Dumnezeu decât **urmarea vieții!** Dacă ai fost dăruit cu atâta generozitate, ai putea să te retragi undeva într-un colț în confortul personal egoist și să oprești la tine fluxul vieții divine?

Nu te speria de aceasta misiune, chiar dacă ți se pare puțin cam pretențioasă. *Când am primit co-moștenirea cu Cristos, trebuie să suferim ca și el, pentru a putea să ajungem împreună cu el în slavă*. Nu-și subliniază divinitate sa numai pentru faptul, ca să sprijine autoritatea sa, dar înainte de toate pentru ca, să trezească puternica ta **încredere în prezența permanentă a Călăuzei divine** cu acea conștiință că îi este dată *toată puterea în cer și pe pământ*.

Încredințează-te fără teamă Domnului tău. *Ochiul său veghează supra acelora, care speră în milostivirea sa⁵. Recunoaște asta și gândește în inima ta. Este Dumnezeu în cer și pe pământ. Nu există alt Dumnezeu în afară de el*.

Abba, Tată, condu-mă cu Duhul tău, condu-mă acolo, unde ai nevoie de mine.

Sursa: Světlo, nr. 23/2006, pag. 4

GESTURI, CUVINTE ȘI SIMBOLURI ÎN SFÂNTA LITURGHIE

ThDr. Jozef Hal'ko, PhD

SFÂNTA LITURGHIE

4. Sărutul altarului

Dragi frați și surori,
În Sfânta Scriptură (în prima lectură a sfintei liturghii), în dependență cu Abraham, am auzit combinarea cuvintelor jertfă și altar și aici facem legătura cu reflecțiile noastre. Vinerea trecută am vorbit despre îngenuncherea la începutul sfintei liturghii și așa cum ați putut vedea la începutul acestei sfinte liturghii, preotul vine la altar, se apleacă și sărută acest altar.

Astăzi vom medita despre faptul, de ce preotul face acest gest, care este documentat în scris deja din secolul IV după nașterea lui Isus Cristos. Mai târziu, deja în secolul IV a fost cu siguranță și frângerea pâinii, euharistia, și sărutarea altarului. Acest sărut al altarului se spune că în istorie a fost, că a fost chiar de mai multe ori înaintea celor mai importante părți ale sfintei liturghii. Deci nu numai la început, ci și în timpul derulării sfintei liturghii.

Ce simbolizează sărutul altarului?

Mai întâi, ce simbolizează altarul. Altarul simbolizează pe Isus Cristos, care este piatra de colț, pe care se sprijină întreaga construcție a Bisericii. Sărutul păcii, despre care vorbim în varii locuri a Noului Testament, este simbolul respectului și al iubirii. Gura și buzele sunt aceea parte a omului, prin care se exprimă, prin care omul recunoaște, prin care omul respiră, respiră nu doar fizic, ci și spiritual prin aceea, cum comunică cu alții lumea lui spirituală. Și gura și buzele sunt în același timp acelea, care primesc

⁵ Ps responsorial 34

darurile lui Dumnezeu, daruri în forma

sau prosopel pe altar simbolizează și ospitalitatea lui Isus. Doar pe altar de fapt se

hranei trupești și spirituală.

Atingerea buzelor este gestul exprimării intime a iubirii. Deci atunci când sărutăm altarul, este de fapt sărutul dat lui Isus Cristos. Nu este sărutul lui Iuda, ci sărutul în sensul a ceea ce am citit despre aceasta, că suntem prietenii lui Isus. Suntem prietenii lui Isus Cristos, nu amici, ci prieteni. În aceasta există realmente o deosebire. Pentru că uneori ne gândim că suntem cu cineva prieteni, ca și o familie și nu mai avem nici o obligație. Această prietenie, pe care o exprimă acest sărut, tocmai invers, ne face foarte răspunzători, pentru ceea ce facem în preajma lui Isus Cristos, alimentându-ne din Isus Cristos.

Acest simbol, că altarul este Isus Cristos este împluternicit și cu alte lucruri, care sunt amplasate altar. Pânza albă, prosopelul pe altar, simbolizează pânza, care a fost dovada învierii lui Isus. Acea pânză în mormântul gol a servit la dovedirea, că acela, care a murit, trăiește. În afară de aceasta, această pânză

face prezentă jertfa ultimei cene, când Isus s-a dat ucenicilor săi întâi sub forma pâinii, apoi sub forma vinului.

Pânza albă este deci simbolul învierii din morți a lui Isus și prin aceasta ospitalitatea spirituală a lui Isus. De aceea este cu totul clar, că pe altar pe acea pânză albă și prosopelul și pe acest prosopel este crucea, să ne amintească, că acest altar este locul, unde se face prezent, se realizează pre-substanțierea, care face prezentă moartea lui Isus și învierea lui Isus. „Vai mie, dacă aş vesti orice altceva, și nu pe Isus Cristos, și pe acesta răstignit”⁶ Spune apostolul Pavel.

Crucea pe altar trebuie să amintească preotului, că el este acela, care trebuie să mijlocească întotdeauna pe Isus Cristos, că este acela, care ca preot sfințit efectuează în numele lui Isus Cristos, în persoana lui Isus Cristos și ca acesta în deplin respect și smerenie trebuie să accedă la altar.

⁶ 1 Cor 9,16

În afara prosopelului alb, a pânzei albe și a crucii, pe altar sunt și lumânări, care ne reamintesc din nou pe Isus Cristos, care a spus despre sine: „Eu sunt lumina lumii...”⁷

Așa cum se consumă lumânarea, și emite lumină. Lumina nu este gratuit, lumina este plătită prin aceea, că acea lumânare se consumă. Isus Cristos, și aceasta iarăși este în legătură cu crucea și cu acel prosopel și acea pânză albă, este acela, care s-a consumat pentru noi, a emanat lumină, pentru ca să strălucească. Așa că toate aceste lucruri împreună sunt un simbol material a faptului, că acela, cine este principalul în sfânta liturghie este Isus Cristos. De la el vin toate și toate se îndreaptă spre el.

Primii creștini aveau un respect atât de mare pentru locul unde se realiza jertfa euharistică, încât o celebrau pe mormintele martirilor. Așa cum se extindea creștinismul, nu întotdeauna, și nu peste tot a fost posibilă să aibă drept altar mormântul martirilor. De aceea, apoi s-a întâmplat, că de-a lungul istoriei, în altar se puneau, se introduceau relicvele. Daci rămășițele martirului sau ale sfântului.

Împreună cu cinstirea altarului ca pe Isus Cristos este și cinstirea relicvelor sfântului sau a martirului, care a murit pentru Isus Cristos, ca și cum s-ar spune, că acel altar trebuie să ne inspire, ca prin sărut să ne umplem de puterea lui Isus, cum se umpleau martirii și sfinții. Apoi activau mai departe, în viața cotidiană în așa fel, cum o dorește Isus Cristos. Așa că acel altar este și izvor al puterii, care iese din Isus Cristos.

Dragi frați și surori, când astăzi vom accesa la sfântul altar și vom realiza pe el preasfânta jertfă, atunci pe baza acestor simboluri, care exprimă ceva, ce se va întâmpla în mod real probabil, vom conștientiza mai profund, cum acel gest exprimă ceva, ce se întâmplă realmente, ce este un mare dar pentru noi. De aceea ca exemplu, așa cum am amintit deja, preotul în timpurile trecute săruta altarul de mai multe ori, când liturghia avea încă și alte elemente. Preotul atunci, mai de mult, înainte de a

binecuvânta credincioșii, a sărutat altarul, ca să fie clar, că acea binecuvântare vine de la Dumnezeu. Ca și cum acel preot nu ar lua puterea din altar, puterea binecuvântării care este binecuvântarea lui Dumnezeu. Prin binecuvântarea în numele Tatălui, a Fiului și a Sfântului Duh. Da, și în numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt, preotul după sărutarea altarului se binecuvântează prin atribuirea crucii. Și înainte de aceasta, când este o sfântă liturghie solemnă, incizează altarul. Acestea sunt teme, despre care vom vorbi data viitoare. Lăudat să fie Isus Cristos.

Din sursă 21.02.2020

<https://www.tvlux.sk/archiv/play/bozk-oltara>

Cu aprobarea și binecuvântarea predicatorului Mons. Jozef Hal'ko

**„În fiecare zi ne reînnoiești, Domne!”
Sfântul Ioan din Kronstadt (1829-1908)**

„Ni se pare, ca și cum Domnul Isus a umblat din nou pe pământ,” așa vorbeau credincioșii și necredincioșii despre părintele Ion din Kronstadt. A fost cunoscut în toată Rusia și dincolo de granițele ei ca făcător de minuni și un tată bun sfătuitor, căruia puteai să te adresezi în orice nevoi. Pentru apostolatul său, care privea întreaga lume, Dumnezeu l-a pregătit timp de 30 de ani. A lucrat pe insula stâncoasă Kotlin în golfurile finlandeze, în orașul Kronstadt ca simplu preot ortodox, care a fost mai mult criticat și disprețuit decât lăudat. Dar inima lui tânjea „să colaboreze la mântuirea lumii decăzute.” De aceea a devenit preot și pentru acest scop a vrut să se dăruiască lui Dumnezeu și oamenilor. Cu putere se alimenta din sacrameinte și din rugăciune. Acești ani de dăruire preotească

⁷ In 8,12

anonimă s-au terminat, când o femeie evlavioasă a devenit martor a activității miraculoase ale părintelui Ioan. Aduce la el bolnavi și suferinzi. Astfel orașul Kronstadt a devenit în câțiva ani ținta miilor de pelerini, care căutau la el ajutor și refugiu.

Liturghia cu părintele Ioan

În fiecare dimineața la patru și jumătate, părintele Ioan pleca din casa sa la biserica parohială, în catedrala sf. Andrei în Kronstadt. Când a venit în biserică, sanctuarul a fost plin cu 5000 de oameni. În sacristie așteptau preoții, care sperau, că vor primi sfaturi și ajutor.

Părintele Ioan începea liturghia în rit bizantin. Rugămințile durau mult, pentru că se ruga nominal pentru fiecare, dintre aceia, care se încredințau rugăciunii sale. Când se apropia momentul sfintei împărtășanii, părintele Ioan vorbea cu ardoare despre nevoia unei inimi curate. Îndemna cu fermitate pe toți cei prezenți, să-și recunoască păcatele. Cuvintele lui îi ajutau pe credincioși să se concentreze și să regrete păcatele. Despre această recunoaștere publică a spunea un martor: *O recunoaștere atât de sinceră, o asemenea căință, nu am trăit niciodată. Nu plâng numai ochii, dar plânge și inima. Niciodată în viață nu m-am rugat așa, niciodată nu am recunoscut atât de profund și cele mai tainice păcate.*

Alt martor a spus: *Când părintele Ioan se ruga rugăciunea dezlegării și când am primit trupul lui Cristos, am fost născut din nou. Am simțit, ca și cum de pe suflet mi-ar fi căzut o piatră mare, care mă apăsa ani întregi.* Mulți într-un profund regret plângeau.

Împărțirea sfintei împărtășanii dura și câteva ore, așa că liturghia se termina în jurul prânzului. Cine a participat la întreaga această liturghie, pleca din catedrală întărit, cu fața care radia și nu de puține ori vindecat trupest și sufletește.

Puterea dătătoare de viață

Părintele Ioan deseori a scris în jurnalul său despre experiențele, pe care le-a avut, în dependență cu Euharistia: *Exult asupra puterii dătătoare de viață a împărtășaniei. Cei bolnavi*

tânjesc după ea cu toată ființa lor și după împărtășanie sunt ca nou născuți. Înainte lui Dumnezeu și față de conștiința sa sacerdotală confirmă: cazurile însănătoșirii grabnice după sfânta împărtășanie nu se pot număra. Dăruitorul vieții, care este prezent în sacrameinte, dăruiește sănătate și în final chiar și celor muribunzi.

Deseori am fost martorul faptului, cum cei grav bolnavi, care stau culcați fără nicio vlagă, parcă pregătiți pentru plecare, ca prin minune s-au vindecat total, după primirea sfintei împărtășanii.

Eu nu refuz medicul și nici leacuri naturale. Medicii sunt necesari, i-a desemnat însuși Bunul Dumnezeu și El a creat și leacurile. Dar ar trebui să fie consultați după sfânta împărtășanie. Ajutorul medical vine ca primul în acest caz, când o boală rapidă nu permite nici o amânare a ajutorului medical.

Părintele Ioan și un copil orfan

Slujirea sa neobosită o efectua părintele Ioan până la vârsta de 75 de ani ai vieții sale. Zilnic celebra sfânta liturghie, primea pe fiecare om, îi vizita pe cei bolnavi, se îngrijea de amenajarea sa socială, menținea o imensă corespondență și își completa jurnalul său. Timp de zeci de ani dormea doar o oră sau două. Acest har îl atribuia înainte de toate Euharistiei. Și cu un somn atât de scurt mereu s-a simțit sănătos și puternic și îi mulțumea lui Dumnezeu pentru puterea sa de viață: *În fiecare zi mă înnoiești, Doamne! Nu numai sufletul, ci și trupul. Alungi tot, ce este bolnav, ce este în contradicție, și lași doar, ceea ce este sănătos și plin de viață. Tu mă întinerești neconținut, nu îmbătrânesc nici la cei 75 de ani ai mei. În tine sunt pentru mine un miracol, sunt miracol pentru mulți, care*

mă cunosc. Ce bine ar fi dacă te-aș putea lăuda cu viața mea.

Ioan provenea dintr-o veche familie de preoți. Sfințirea întru preot a primit-o în anul 1855, după câțiva ani de studiu în Arcangelsk. Imediat după intrarea în serviciul preoțesc la Kronstadt a început să viziteze cartierele

După: Alla Selawrz, Johannes von Kronstadt, Starez Ruslands, Basel 1981.

Sursa: Světlo, nr. 23/2006, pag. 9

Cel mai prețios oaspete Josef Hegglin MBS

Începând din anul 2001 Josef Hegglin MBS formează „misionarii cu trup și suflet”, în Slovacia, pe viitorii misionari ai Inimii lui Dumnezeu. Povestește cu entuziasm despre Kiribati, unde a fost trimis cu 30 de ani înainte ca tânăr preot.

Doi ani m-am pregătit pentru Africa, dar apoi în anul 1975 am auzit: „Nu, am avea nevoie de tine în Kiribati.” Aveam atunci 27 de ani, și când m-am uitat pe hartă la aceste insule în Pacificul de sud, la jumătate de drum dintre insulele Hawaii și insulele Australiene și când am văzut imensă depărtare, m-am speriat un pic. Între insula cea mai din sud și cea mai din nord era o distanță de 1000 km, și de la est la vest 4000 km, deci un teritoriu, care presupune 4 milioane de km pătrați. Pe aceste frumoase insule am trăit 15 ani frumoși și fructuoși.

Cu recunoștință îmi amintesc la creștinii simpli de acolo, pe care Dumnezeu mi i-a încredințat acolo. Niciodată nu am întâlnit un popor, care să râdă atât de mult. Niciodată nu am trăit atâta bucurie de viață ca acolo. Acești oameni iubitori de pace nu știu, ce este un război. Cu bucurie își împart prada de la pescuit, roadele nucilor de cocos sau a arborelui de pâine. Problemele Lumii a Treia, unde mii de oameni trăiesc în mahalale, cei 100 000 de locuitori ai Kiribati nu le cunosc. În ziua de azi sunt aici 60% dintre locuitori sunt de confesiune catolică, dar nu întotdeauna a fost așa. Venirea primilor misionari este legată de o frumoasă istorie.

sărace. În anul 1882 a fondat „Casa iubirii de muncă”, care intermedia locuri de muncă, ateliere și tipografii. În anul 1888 a fost construit și un adăpost pentru pelerini, apoi s-a adăugat o casă pentru orfani și pentru femeile sărace, o cantină populară și o secție pentru împărțirea îmbrăcăminte.

Insulele Gilbert, cum se numeau atunci insulele Kiribati, au fost o colonie engleză și mulți băștinași au lucrat pe plantații pe insulele din Tahiti (6000 km de Kiribati). Acolo au cunoscut credința catolică.

Opt ani l-au așteptat pe Isus

Pr. Latuim Leveque din Franța s-a îngrijit pe insulele Tahiti de muncitorii străini și i-a învățat catehismul.

Kiribati în trecut

Nu a durat mult și a remarcat două cupluri de căsătoriți, care ascultau cu mare interes. Când în 1881 i-a botezat, i-a trimis ca misionari laici înapoi la Kiribati. Erau Betero Tervati și Larara Tiroi cu soțiile lor Mari și Matarenou. Pe insula lor de origine Nounouti s-au întors ca misionari fervenți. Părintele lor spiritual Pr. Leveque le-a pus în bagajele de drum un mic catehism, Noul Testament și diferite rugăciuni și cântece în limba lor maternă. Și s-a întâmplat ceva incredibil: datorită exemplului și activității misionare neobosite soții Teravati și Tiroi s-a născut o tânără comunitate creștină.

Cei de curând convertiți deja au început să construiască biserici în speranță, că în curând vor putea să primească printre ei un preot. I-au scris din Kiribati, episcopului misionar din Tahiti trei scrisori de cerere: *Te rugăm foarte mult pentru un misionar pentru Nonouti, pentru că murim cu dorința după preot și după sfânta împărțășanie. În credință suntem educați și suntem un grup destul de mare, de aceea te rugăm vino să ne vezi.*

Trebuia să dureze opt ani, până când fondatorul Pr. Julian Chevalier, împuternicit de papa Leon al XIII.-lea, a trimis în Kiribati primii misionari. Și ce s-a întâmplat aici între timp?

Tinerii catolici din Nonouti, care așteptau prima sfântă împărtășanie, au ieșit în fiecare duminică la malul mării întorși cu fața spre Tahiti. Din cărțile lor de

Kiribati astăzi

rugăciune au citit toate rugăciunile sfintei liturghii, pentru că știau: Acolo la 6000 km depărtare se celebrează sfânta liturghie. Acolo, 6000 km mai departe, în sfânta împărtășanie îl primesc pe Domnul Isus.

Când de sărbătoarea Ridicării la cer a Domnului în anul 1888 la Nonouti au venit primii misionari ai Inimii lui Dumnezeu Pr. Bontemps, Pr. Leray și fratele Konrad, pe insulă i-au întâmpinat 569 de catolici botezați și în săptămână următoare au fost botezați alți 600 de catecumeni. Două cupluri cu mândrie le-au arătat 9 biserici cu acoperișuri din frunze de palmier. Erau în ele altare, uși albe larg ale tabernacolelor larg deschise. Acestea așteptau prezența reală a Domnului.

Când am venit la Kiribati în anul 1975, am primit în grija mea trei parohii: Abemana, Arakuna și Kuria, care au fost distanțate la 20 de minute zbor cu avionul. Fiecare comună are biserica sau capela ei. Duminica, însă și în timpul săptămânii au liturghia cuvântului cateheții. Împreună cu credincioșii, în fiecare zi se întâlnesc în fața Preasfântului Sacrament pentru rugăciunea de dimineață și de seară. Locuitorii insulei vin și în cursul zilei la Isus. Rămân puțin la el, timp în care se roagă și cântă. Întotdeauna, când am vizitat insulele mele îndepărtate, a fost pentru noi o mare sărbătoare. Întreaga localitate venea la spovadă și la sfânta liturghie. Apoi, ne așezam și vorbeam despre toate, ce s-a întâmplat de la ultima vizită, și eu am consacrat hostii, ca să le ajungă următoarele patru luni.

O frumoasă mărturie de dragoste ale locuitorilor din Kiribati față de Domnul euharistic mi-a povestit-o confratele meu. S-a întâmplat în anul 1990 și el funcționa ca paroh

pe insula Tarwa. Acolo a primit vestea că, creștinii din insula Crăciunului, cunoscută ca Chrismat Island la o depărtare de 4000 km., nu mi au Euharistie. Pentru că nu putea să zboare atunci cu avionul, s-a hotărât, că va trimite Euharistia cu un creștin de încredere, care zboruri săptămânale pe linia Tarawa – Insula Crăciunului –

Honolulu.

Cât de mare a fost surprindere echipajului când au aterizat pe insula Crăciunului! Un mare număr de locuitori, îmbrăcați de sărbătoare, ca și cum ar aștepta un însemnat oaspete. Când ușa avionului s-a deschis, au început un cântec de bucurie și un dans, cu care l-au întâmpinat pe Isus. Apoi l-au însoțit pe așteptatul „Oaspete” până la altarul împodobit cu prisosință, unde întâi i s-au închinat și apoi într-o procesiune solemnă l-au dus în biserica lui de pe insulă.

Din Vițazstvo srdca 1/2006

Sursa: Světlo, nr. 23/2006, pag. 10

Așteptăm sugestiile, criticile și comentariile Dumneavoastră, la adresa de e-mail: monimex_f@yahoo.com Tel.: 0722 490 485 sau 0742 519 115.

Dacă aveți adresă de e-mail, puteți să o transmiteți și vi se pot trimite pe e-mail aparițiile acestei Foi Parohiale. TOTUL ESTE GRATUIT!!!

Traducerea: Iosif Fickl

Corectură: Maria Fickl